

Bir Ömre Sığan Amel

— safdeha · 02 Mayıs 2017

Amel nedir, korku mu? dilde dolanır durur
Hep isterim der, derde! Susuz bırakır kurur
Yarı yolda koyar da, bir de o tokat vurur
Ona inanmış varsa, sözüne kanmış yarsa!

Bir varmış, yokmuş gibi birdenbire kaybolur
Sanki ölmüş gibi de arada bağ son bulur!
Vah! vah o amele... O kazma deşmez toprağı
Unutulmuş gibi de, susuz kalmış gül, ölür!

“Eğilip bükülen ten, yaşlanan da durmadan
Acıları hissetmez kendisine vurmadan
Bir adımda yol almaz, yalan yanlış kurmadan
Amelin fabrikası-yanlışın daniskası!”

Vah! vah o amele... Boş çabası, boşa emek!
Hangi yorum yapılır, bu doğru yoldur demek
Ömür yok olur gider, uçar anlık kelebek
Ancak ruh satılmaz, asla oyuncak olmaz!

Beni satmayan kimdir, seven sevgi gösteren?
Amelin olmadığı kesin-acı estiren!
Akla hükmeden kalbim, doğru yolu kestiren
Kime taptığını bilir, korkacağını bilir!

“O ruhun merkezidir insanı insan yapan
Merhamet yeridir içinde huzur kopan
Çaresiz gözü, şaşkın dili, aşkıyla öpen
Çıkış yolu üreten, geçmişini unutturan...”

Emanet edilenden korkmasana ey amel,
Ona hükmedeceksin, olacak böyle temel
Hakkaniyet güdecek güdeceksen bir emel
Ruhunu tanıyacak, yaşatılacaksa ten...

Yalnızca Allah derse, her anın bir ömürde
Yalnız ibadet Ona, yalnız Ona şükürse
Alfabenden çıkmışsa öldürdüğü küfürse
Nerede nefes alsan önemli mi, neymiş amel...

“Amel ancak dünyalık, savaş meydanında hak
Birikir dağlar kadar anlayana kadar, bak!
Kokusuna razıyız, tövbe ederiz yak, yak
Yalnızca hatırlanan hesaptır, zarar-zıyan...”

Saffet Kuramaz